

Allerede i juni 1962 fremsatte finansministeren et forslag til lov om skattelettelse for opsparing (årbog 1961—62, side 435). Hovedtanken i dette forslag var, at der skulle indføres en almindelig adgang til skattelettelse for beløb, som skatteyderen i årets løb havde opsparet af sin indtægt. Skattelettelsen skulle andrage 21 pct. af opsparingen, idet den såkaldte proportionalsskat for forsørgere for næste skatteår kan ventes nedsat til 21 pct. Der skulle dog højst kunne gives skattelettelse for et beløb på 1.000 kr. for ikke-forsørgere og på 1.500 kr. for forsørgere. For forsørgere skulle der desuden indføres en særlig begrænsning, idet skattelettelse for opsparing samt fradrag for indskud på kapitalbindingskonti m. v. tilsammen højst skulle kunne indrømmes for et beløb af 2.500 kr. Skattelettelsen skulle således højst kunne andrage 315 kr. for forsørgere og 210 kr. for ikke-forsørgere.

Under behandlingen af dette forslag blev det bl. a. anført, at det i mange tilfælde ville være vanskeligt for skatteyderne at opgøre deres opsparing, og at kontrollen med disse opgørelser ville kræve et meget omfattende merarbejde hos de skattelignende myndigheder. Man fandt det derfor rigtigst, at disse problemer blev undersøgt en nærmere undersøgelse i finansministeriet. Ministeren gav i folketingsudvalget i overensstemmelse hermed tilsagn om at lade foretage en sådan undersøgelse og derefter fremsætte et nyt lovforslag om skattelettelse for opsparing.

Det ny forslag, der som det foregående fremsattes under titlen „forslag til lov om skattelettelse for opsparing“, bibeholdt den oprindeligt foreslåede ordning, men kun for personer, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, og som fører et regnskab af sådan kvalitet, at det kan danne grundlag for skatteansættelsen. Personer, der ikke kunne eller ikke ville benytte den ordning, skulle dog ikke være afskåret fra at få skattelettelsen. Efter forslaget skulle de — i stedet for at foretage en opsparing — indskyde et tilsvarende beløb på en særlig konto i et pengeinstitut. Disse konti foresloges oprettet på samme vilkår som kapitalbindingskonti.

Det ny i lovforslaget var, at skattelettelse på grundlag af opsparing kun skulle kunne indrømmes en begrænset kreds af personer, mens andre skatteydere kunne opnå samme skattelettelse mod at foretage indskud i pengeinstitutter. Denne opdeling af skatteyderne i to grupper var foreslået for så vidt muligt at begrænse arbejdet med at opgøre og kontrollere opsparingen til en kreds af personer, hvis opsparing i almindelighed anbringes i deres erhvervsvirksomhed og ikke som indskud i pengeinstitutter.

Ved fremsættelsen af lovforslaget erkendte finansminister *Hans R. Knudsen*, at det kunne være betænkeligt på denne måde at opdele skatteyderne i to grupper, der skulle behandles efter forskellige regler. Han troede imidlertid, at det var nødvendigt med en sådan opdeling, hvis man skulle ind på at give skattelettelse for